

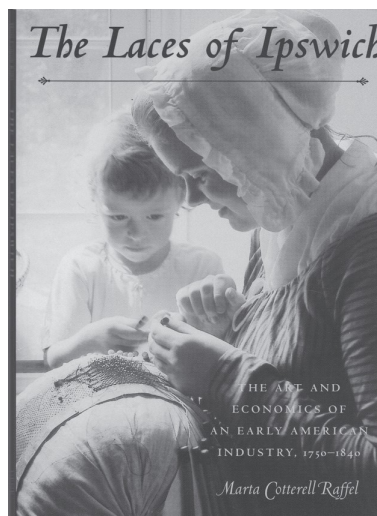
## HEM TROBAT...

**LES PUNTES D'IPSWICH. Art i economia d'una antiga indústria americana. MARTA COTTERELL RAFFEL. University Press of New England, 2003**

Vaig trobar aquest llibre per casualitat a Amazon tot buscant publicacions de puntes, i em va interessar perquè, tot i que ja és conegut que als Estats Units ara es fan moltes puntes no ho és tant que en altres temps també hi havia hagut un verdader comerç de puntes; això sempre s'havia reservat per a Europa.

Ipswich és una ciutat de l'estat de Massachussets (Estats Units), a uns 50 km al nord de Boston i 400 de Nova York. També és una ciutat d'Anglaterra. Ja sabeu que molts dels colonitzadors europeus varen posar noms de les seves ciutats d'origen a les noves terres americanes on s'establien... Per això n'hi ha tants de repetits!

La Marta Cotterell és una puntaire experta que va passar més de 10 anys visitant museus del nord-est dels EEUU i d'Europa i demanant consell a persones expertes de tot el món per posar llum a aquesta història desconeguda fins al moment.



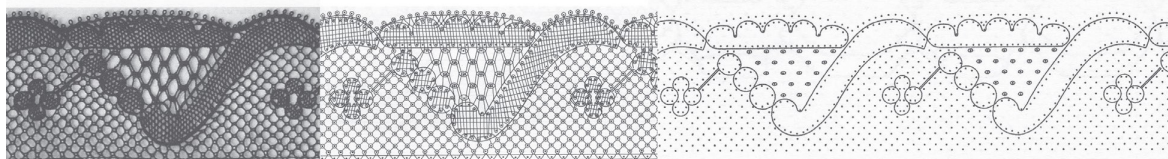
Les primeres notícies es varen trobar a la Biblioteca del Congrés dels EEUU, a Washington DC, un lot excepcional de documents que conté un informe d'aquest comerç i 36 mostres de les puntes que es feien a Ipswich des de l'agost de 1789 fins a l'agost de 1790. El capellà d'Ipswich havia rebut l'encàrrec d'un senador recent elegit de fer un informe exhaustiu d'aquesta manufactura per posar-ho en valor davant del govern i qui sap si per promocionar-ho entre els grans comerciants de la zona. Se sap que el capellà va rebre l'ajuda de tota la parròquia per portar a terme la tasca d'anar casa per casa a recollir informació i mostres del que les dones feien.

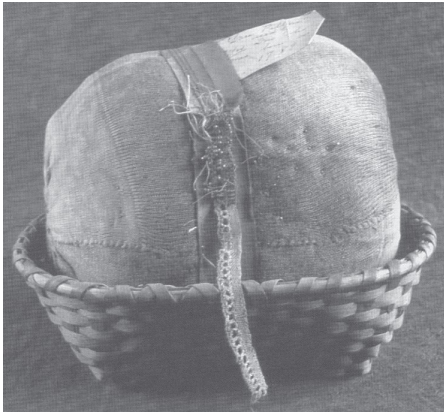
### LES DADES

Ipswich tenia 4562 habitants el 1789, 2414 eren dones, 600 d'elles eren puntaires! Aquell any varen fer entre totes uns 38.500m de puntes, a una mitja d'uns 18cm per puntaire i dia, treballant tots els dies de l'any.

L'autora es fa tres preguntes: perquè era una indústria dispersa en tants llocs diferents, com es van aconseguir tantes puntaires al mateix poble, i perquè a Ipswich? Nosaltres tenim resposta a la primera: les puntes, encara que es fessin per encàrrec i a tant el metre, es feien a casa, com a Catalunya. La segona té a veure amb l'esperit de l'època: la dona havia d'estar ocupada (i probablement a la família, recent establerta en terra nova, li anaven molt bé uns guanys extres). Ipswich tenia un dels ports més grans de l'est dels EEUU. I això potser respon alhora el darrer dubte.

La recerca de la Marta ha confirmat que es treballava per encàrrec: hi havia qui fabricava i distribuïa els boxets (eren idèntics), i els coixins (fets amb idèntics materials i disseny), i patrons picats (s'han conservat bastants "picadors" als museus de la zona), i probablement fils (alguns no es produïen a la zona i havien d'arribar necessàriament d'importació segurament d'Europa, per exemple la seda negra). A la Marta li va interessar el fet que al museu d'Ipswich els materials fossin tan semblants mentre que en col·leccions privades arreu del país els coixins i els boxets eren decorats i personalitzats.





Com veieu, encara hi ha molts punts foscos en tot plegat, i per desgràcia sembla que s'ha conservat poca cosa més d'aquesta manufactura excepcional.

Però es descriu amb molt rigor una indústria original americana que d'altra banda va durar poc... El 1821 les màquines per fer puntes varen arribar als EEUU i el 1824 es va crear la Companyia de les Puntes de Boston i d'Ipswich. Les màquines eren manejades per homes i feien el tul que després les dones "florien" brodant-lo a mà. De fet, d'això no en diem punta mecànica, però la quantitat de punta que es podia produir amb aquestes màquines era molt més elevada i el producte va agafar un aire de "cosa popular" que molta més gent podia comprar. Tot i així, la demanada de puntes fetes a mà va anar baixant, als EEUU com a tota Europa i, a Ipswich, el 1840 ja no quedava cap puntaire que fes puntes al coixí.

La manufactura d'Ipswich va guanyar reconeixement amb el temps. El 1797 era una indústria casolana organitzada de forma senzilla per les dones. Sembla que hi ha suficients evidències que, una vegada que els homes hi varen veure guanys potencials s'hi varen implicar a fons i la varen convertir amb una indústria real, amb una organització complexa i global estàndard.

"Business as usual"

*A la propera revista us explicaré com eren les puntes d'ipswich i els materials que utilitzaven.*

*M Mercè Rovira*



Com altres anys, INTERQUILT ens ha convidat a fer puntes en un estand de la Fira de Girona.

Les escoles o les persones interessades es poden posar en contacte amb la nostra presidenta, la Maria Paretas, per reservar lloc, dia i horari de treball. Recordeu que INTERQUILT no fa obsequis a les puntaires participants a la fira. Ens deixa un espai per fer puntes i un estand on exposar els nostres treballs. Ja ho sabeu, si us agrada anar-hi, demaneu plaça com més aviat millor! Les places que no necessitem les podem oferir a altres puntaires.